31

Aventurile lui Morgan Piratul

CORSARUL MISTERIOS

SUB STEAGUL NEGRU:
AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR:
AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 31

****

CORSARUL MISTERIOS[1]

V.1.0

Traducere din franceză de prof. VIORICA MARGINE

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LE CORSAIRE MYSTÉRIEUX.

Sub steagul negru

Golful Persic, de obicei strălucitor de soare, era înfăşurat, de această dată, de ceţuri groase şi de nori încărcaţi de ploaie.

Pe aceste ape magnifice, adevărata mare ale cărei valuri scaldă coastele Arabiei şi ale Persiei, înainta o navă pe care ceaţa o ascundea aproape total. De formă neobişnuită, destul de scundă, dar foarte mare, complet vopsită în negru de la carcasă până la frânghii, acest vas era al acelui celebru Morgan şi îndrăzneţ corsar, fidel promisiunii pe care el şi-o făcuse lui însuşi de a parcurge lumea întreagă, vizita în acest moment meleagurile puţin frecventate ale golfului Persic.

Căpitanul, recunoscut după îmbrăcămintea sa roşie, stătea în picioare pe punte, având alături pe câţiva dintre tovarăşii săi fideli, doi sau trei tineri şi un bătrân. Bătrânul era Andre, bunul şi devotatul său pilot; ceilalţi, Cornelius, Iacob şi Klas, continuu ataşaţi de maestrul lor, ca degetele de la mână, care se şi strânseseră în jurul lui.

— Tristeţea pare să domnească pe aceste coaste, zise deodată Morgan; voi n-aţi auzit ca mine, când mergeam de-a lungul ţărmului, acum câteva ore, strigăte şi vaiete?... Poate este vorba de înmormântarea unei persoane sus puse... în orice caz aş paria că aceştia sunt mahomedani. Eu am avut deja ocazia să văd la ei ceremonii celebre şi nu prea cunosc ca femeile lor să fie capabile să scoată asemenea urlete în astfel de circumstanţe.

— Într-adevăr, afirmă bătrânul Andre. Aceasta nu este prima dată când auzim astfel de bocete. Eu nu zic că nu ar fi ceva ceremonie funebră; dar este posibil, totuşi, ca noi să fi fost remarcaţi şi că locuitorii de pe aceste coaste îşi traduc astfel groaza în care se află ei văzând că teribilul Morgan le face o vizită. Ei se tem de dumneavoastră, căpitane, şi...

— Nu au dreptate, zise liniştit Morgan. Dacă ei mă cunoşteau mai bine, ar fi ştiut că eu nu atac populaţiile paşnice, şi, de altfel aceşti locuitori de pe coaste nu mi se pare să deţină mari bogăţii. Dacă noi am putea să urcăm până la marile oraşe, până la Teheran, de exemplu, am avea noi acolo capturi bune. Dar vasului i-ar trebui un prea mare efort să treacă apa pentru a urca pe fluviile care se varsă în golf. Şi făcând-o cu bărcile, ar fi fost prea riscant; fără a socoti că mahomedanii sunt viteji şi că ar putea să mi se opună mii de soldaţi.

În acest moment un fulger sfâşie ceaţa; o detunătură explodă; piraţii auziră o ghiulea suflând pe la urechile lor şi prăbuşindu-se în apele ce ţâşniră în ploaie până pe puntea vasului negru.

— Oh, oh! strigă bătrânul Andre, să fim noi oare în vecinătatea unei baterii şi care ne va mitralia de la o distanţă foarte mică?

Previziunea era justă; câteva ghiulele o urmară pe prima, fără ca totuşi, să facă mare stricăciune corsarului.

Una singură, trecând de-a curmezişul parâmelor rupse două sau trei funii. Aceasta însă era o pagubă uşor de reparat.

Înflăcăratul Cornelius voia să alerge la bateria de pe interpunte şi să riposteze printr-o salvă foarte puternică, către nişte fortificaţii pe care le observă de-a lungul ceţii; dar Morgan îl calmă cu un gest.

— Nu aşa de repede! zise el. Eu nu vărs sângele decât când consider că este absolut necesar. Vreau să ştiu, mai întâi, pentru ce se deschid astfel ostilităţile contra mea şi dacă eu sunt cel vizat.

Dar se întrerupse pentru a privi cu atenţie o navă care apăru din ceaţă; era o mică ambarcaţiune rău gresată şi prost dirijată. Atât de rău încât ea tocmai se îndrepta exact să taie linia vasului pirat şi, în ciuda eforturilor lui pentru a vira de la bord la timp, prova cosarului ciocni violet ambarcaţiunea arabă şi făcu o spărtură largă în proră.

— Nenorociţilor! strigă Morgan. Haideţi în ajutorul lor, băieţi şi tu, bătrâne Andre, nu bombăni. Vaporul lor nu este înarmat şi ei nu ne vor răul.

— Nu vă faceţi griji, căpitane, zise Klas aplecându-se peste bastingaj; iată-i că sar în apă ca broaştele şi că se îndreaptă spre coastă înotând. Nici unul nu se va îneca! Totuşi, Morgan, care alergă mai înainte distinse pe puntea navei acostaţi patru sau cinci pasageri refugiaţi pe cea mai înaltă parte a dunetei şi părând să aştepte sfârşitul lor cu fatalismul propriu musulmanilor.

— Cei de acolo nu ştiu să înoate! strigă el. Repede frânghii! Trebuie să-i salvăm! Şi sărind pe punte, urmat curând de Cornelius, Iacob şi Klas, el alergă spre grup, compus dintr-un bătrân, o femeie în vârstă, de o fetiţă de 12 sau 13 ani şi de doi tineri.

Nava se scufunda încet; Morgan luă în braţele sale pe fetiţă, care, îngheţată de spaimă, se lăsă fără să opună rezistenţă. Dar atunci bătrânul, scoţând un urlet de turbare, scoase din hainele sale un iatagan, pe care îl învârti deasupra capului căpitanului.

Klas abia avu timp să sară asupra arabului şi să îl domolească. Curajosul pirat, după o luptă de câteva clipe, îl prinse pe prizonierul său legându-l solid de unul dintre otgoanele de salvare pe care le aruncase din nava neagră. Apoi îi smulse iataganul, pe care bătrânul îl ţinea în mâna sa crispată şi cu care ameninţa pieptul tânărului, cu blesteme şi strigăte de turbare.

— Hei! E priceput în meserie! strigă Klas camarazilor rămaşi pe vasul negru. Târâţi-l pe bătrân pe punte şi asiguraţi-vă că nu are alte arme ascunse în haine. El ar fi în stare să ne spintece pe toţi: Hei! Ridicaţi-i şi pe ceilalţi! Grăbiţi-vă! Trebuie să pornim.

Mateloţii traseră de cabluri şi îl târâră la bord pe bătrânul care continua să urle. Morgan, cu tânăra în braţe, se căţără de-a lungul unui otgon, urmat de aproape de un alt pirat încărcat cu femeia bătrână, care se zbătea cu disperare.

Cornelius şi Iacob îşi dădură toate silinţele din lume pentru a veni de hac celor doi adolescenţi; ei se zbăteau ca nişte turbaţi şi, neavând nici o armă, încercau să muşte şi să zgârie pe salvatorii lor.

— Sămânţă proastă! strigă Klas; voi ar trebui să fiţi fericiţi că v-am salvat de la înec, în loc să dansaţi ca nişte paiaţe.

Dar toată elocinţa sa era în zadar, dintr-o raţiune evidentă, întrucât arabii nu înţelegeau nici un cuvânt din ceea ce zicea el.

Când Morgan fu pe puntea navei sale şi când el putu să constate că toţi musulmanii se aflau acolo sănătoşi şi salvaţi, el făcu un gest de satisfacţie amicală la adresa camarazilor săi.

Oamenii culeşi de piraţi formau, în mod evident, o familie. Bătrâna femeie hohotea de plâns cu disperare, în timp ce fetiţa, înspăimântată se strângea lângă dânsa, aşa cum un copil se refugiază în braţele mamei sale. Cei doi adolescenţi priveau în jurul lor cu un aer sălbatic, iar bătrânul se zbătea în mâinile piraţilor cu o furie crescândă.

— Termină cu noi, duh al răului! strigă el către Morgan. Nu-ţi ajunge că mi-ai răpit mângâierea bătrâneţilor mele? Omoară-mă pe mine cu femeia mea şi cu ultimii mei copii. Izbăveşte-ne de această existenţă pe care ne-ai otrăvit-o!

— Ce spune el, căpitane? întrebă Klas, care nu înţelegea limba bătrânului, dar care ghicea, după mimica sa, furia care-l înflăcăra. N-aţi vrea dumneavoastră să-l învăţaţi politeţea, pe acest bătrân nebun?

— Nu, Klas, nu fi atât de aprins, zise Morgan, potolindu-l pe tânăr, care tocmai se pregătea să ia parte la discuţie. După cum înţeleg eu, acest bătrân mi se pare a fi victima unei nenorociri

îngrozitoare. Vreau să stau de vorbă cu el.

El se apropie de bătrânul musulman care făcu un gest pentru a se repezi la el, dar fu reţinut de braţul energic al celor doi gardieni ai săi.

— Ce v-am făcut eu deci? întrebă cu blândeţe Morgan în arabă. Pentru ce mă acuzaţi voi?

— Mizerabile! urlă nefericitul. Îndrăzneşti tu să mai întrebi, dacă nu pentru aţi bate joc de mine? Toate victimele tale, care încântau cu bucurie pe părinţii lor, cu cea mai frumoasă zi din viaţa lor, sunt, fără îndoială, ascunse aici, în această navă... Ucide-mă imediat, câine de corsar; nu vreau să-mi văd copilul nenorocit, pe Halima a mea, bucuria ochilor mei, zâmbetul bătrâneţilor mele... Să o văd dezonorată, Dumnezeule! Aceasta ar fi mai crud decât să aflu despre moartea sa! Mizerabililor! Răpitori neruşinaţi de fecioare!... Fiţi blestemaţi! Îngerul negru să vă aştepte pe lumea cealaltă şi să vă chinuie veşnic, după moartea voastră, în noaptea celui de-al şaptelea iad!

— Opreşte-te! strigă Morgan cu o voce atât de tunătoare, încât bătrânul se opri cu totul, uluit. Nu mă blestemaţi înainte de a fi sigur de acuzaţiile dumneavoastră! Iacob, Cornelius, luaţi cu voi pe acest om, arătaţi-i nava de sus până jos, ca să se convingă el însuşi că noi nu ascundem la bord nici o femeie. Apoi eu îl voi întreba despre ceea ce i s-a întâmplat; nu m-aş mira ca aceasta să se refere la vaietele pe care noi le-am auzit în tot acest timp.

Morgan avu grijă să repete acest ordin în limba arabă, aşa încât bătrânul ştiu despre ce e este vorba. Dar musulmanul îşi păstră atitudinea sa neîncrezătoare.

— Nenorociţii pe care voi i-aţi răpit, nu sunt, poate, pe vasul vostru, zise el pe un ton sălbatic. Cine ştie? După cum v-aţi satisfăcut pofta voastră, poate i-aţi ucis... Monstrule!... Nu mai negaţi; voi sunteţi cei care aţi răpit de la mai mult de doisprezece familii îndurerate fiicele lor dragi, chiar în noaptea nunţii lor, pe când, cu sufletul în sărbătoare ele coborau singure la malul mării pentru a săvârşi ritualul sfânt al curăţirii; curăţirile sacre poruncite de Coran. Vedeţi voi brâul meu alb? Vedeţi voi pe sărmana mea soţie distrusă de lacrimi?! Câţi părinţi, taţi şi mame, plâng de asemenea pe fetele lor preaiubite, pe care ei nu le vor mai vedea! Eu vă blestem în numele tuturor, şi, până la moarte, pe care voi mi-o veţi da curând, eu vă voi urmări cu ura mea şi cu blestemele mele, câini necredincioşi, turmă de bandiţi!
...

Un inamic dibaci

— Nu blestemaţi, mai zise Morgan, eu sunt într-adevăr, un şef de piraţi; dar vă dau cuvântul meu de onoare că niciodată, nici eu, nici oamenii mei, nu am atacat femei fără apărare şi că eu nu iau decât cele de prisos duşmanilor mei sau celor care au în exces roadele pământului. Celui care zice contrariul minţind, îl voi strivi ca pe o viperă!

Calmul teribil al lui Morgan sfârşi în final, prin a-l impresiona pe bătrân.

— Dar atunci, cine deci este vinovat? zise el pierzând puţin câte puţin din mânie. Nu există piraţi care să lase să treacă nici o navă suspectă. Când noi am observat vasul vostru negru, noi a trebuit să ne gândim că echipajul vostru şi voi aţi fi vinovaţi de nelegiuirile înspăimântătoare pe care noi vi le atribuim în numele mâniei lui Allah.

— Încă o întrebare, zise Morgan, care abia îşi stăpânea indignarea. Spune-mi de cât timp au dispărut frumoasele logodnice.

La data pronunţată de bătrân, şeful piraţilor strigă:

— Vedeţi bine că mă acuzaţi pe nedrept! În momentul acela, eu nu eram venit în aceste ţinuturi. Altcineva este cel care a comis aceste atrocităţi!

— Şi totuşi… zise bătrânul, tot neîncrezător, aceştia sunt nişte marinari care ne-au răpit fetele noastre. I-am văzut plecând prin

ceaţă... Dar noi am văzut toate navele şi nici unul nu putea să intre sau să iasă din golf fără să fie observat... Nu există decât un vapor ca al vostru, construit de diavolul însuşi, care să poată scăpa vigilenţei soldaţilor noştri...

Bătrânul, văzând flăcările care ţâşneau din ochii lui Morgan, nu mai spera să fie menajat de ceea ce spusese el. Căpitanul reflectă un moment, apoi se înturnă spre musulman:

— Mă acuzaţi de ticăloşii îngrozitoare şi de care eu sunt nevinovat, îi zise el cu sânge rece. Eu vă menţin la bordul meu pe voi pe toţi, nu ca prizonieri, ci ca oaspeţi şi vă dau cuvântul meu că nu vi se va face nici un rău. Să nu vă temeţi deloc nici pentru acest copil; eu vă voi păstra pe voi până ce voi putea să vă arăt pe adevăraţii autori ai răpirilor şi asasinatelor de care îmi vorbiţi. Veţi vedea atunci cum Morgan pedepseşte asemenea fapte mârşave! Duceţi-i pe aceşti oameni pe interpunte!

Şi adăugă el înturnându-se spre Iacob şi Cornelius:

— Aveţi grijă ca să nu le lipsească nimic şi să fie bine trataţi; ei sunt, provizoriu, pasagerii vasului negru.

Bătrânul şi soţia sa erau părinţii fetiţei Halima, cea salvată de Morgan era sora sa şi unul din adolescenţi, fratele său. Cât despre celălalt, el era logodnicul nefericitei tinere, răpită aproape de sub ochii săi, chiar în ziua mariajului lor.

Vasul plutea spre largul mării prin mijlocul ceţii dese şi echipajul strâns în jurul lui Morgan, părea că aşteaptă un cuvânt de la şeful lor iubit.

— Copii, zise tânărul căpitan, eu vreau cu orice preţ să descopăr pe mizerabilul ale cărui crime devastează coastele. Sunt acuzat în locul lui şi voi îl vedeţi, de exemplu, pe acest bătrân, nimeni nu îmi va da crezare tăgăduirilor mele. Trebuie să fac dreptate eu însumi, să caut pe acest răpitor de tinere şi să îl pedepsesc sever. Iată aici planul meu: ticălosul nu va îndrăzni să înfrunte vaporul meu negru, a cărui viteză el trebuie să o cunoască ca şi armamentul redutabil. Nu trebuie deci, ca el să bănuiască prezenţa mea. Vom merge mai întâi să explorăm cu grijă coastele Arabiei, vizavi de acestea de aici, unde au avut loc atentatele, pentru a vedea dacă el nu se ascunde acolo; apoi ne vom ascunde noi înşine într-un loc de ancorare, pe care nu ne va fi dificil să îl găsim. În timpul acesta, acei dintre voi pe care eu îi voi alege ca voluntari, urcaţi pe cele trei feluci ale voastre, se vor deghiza în musulmani şi vor merge să caute informaţii pe coasta Persiei. Când ei vor descoperi ceva suspect, vor veni să-mi spună cât mai repede. Să avem încredere, prieteni! Îl vom descoperi pe

mizerabil şi îi voi cere socoteală pentru faptele sale odioase.

Propunerea sa fiind primită cu entuziasm, Morgan alese pe voluntarii săi şi îi repartiză în trei grupe: Cornelius, Iacob şi Klas luară comanda fiecărei din aceste grupe şi coborâră cu mateloţii lor în trei feluci pe care Morgan le cumpărase cu puţin timp înainte spre a înlocui şalupele zdrobite de furtună şi care semănau exact micilor vaporaşe ce făceau navigaţie pe coastele Persiei. Nu mai era vorba decât numai de a deghiza piraţii în buni mahomedani, dar chiar şi aceasta era cel mai dificil, căci garderoba de la bord nu conţinea nici caftane, nici rochii lungi. Klas, însă scoase pe toată lumea din încurcătură, anunţând că lăzile şi baloturile scoase în grabă mare din nava care tocmai se scufunda, erau umplute de costume, de centuri, de turbane, în aşa de mare cantitate pentru a transforma un echipaj de două ori mai numeros decât cel al vasului negru. Klas ascunse numai căpitanului său, existenţa unui mic sipeţel găsit în lăzi şi pe care tânărul pirat îl ţinea cu grijă în cabina sa. Aceasta nu era cupiditate. Klas avea un scop cu totul particular acţionând astfel. Voluntarii, care trebuiau să urce pe cele trei feluci, se îmbrăcară deci cu veselie în costumele găsite de marele Klas şi se dedară pentru câteva clipe la nişte strâmbături şi mimici de bal mascat care îi puseră pe un râs nebun, mai ales când Klas, îmbrăcat în alb din cap până în picioare, înaintă majestuos pe punte, imitând mersul domol şi demn al musulmanilor şi mugind „Allah akbar!” de scula şi morţii.

— Haidem, haidem, zise deodată bătrânul Andre, care privea scena cu un aer patern, dar puţin morocănos; terminaţi cu râsul, copii! Haideţi să vă instalaţi în feluci şi să vă străduiţi să vă îndepliniţi cuviincios misiunea voastră.

Avură grijă să ia la bordul fiecărei ambarcaţiuni un matelot care să ştie puţin limba arabă, pentru a se asigura mai bine succesul expediţiei.

Morgan dădu ordine severe: spionii trebuiau să coboare pe uscat cât mai puţin posibil, să nu se amestece cu locuitorii şi să vină să atragă atenţia căpitanului dacă auzeau vorbindu-se de un viitor mariaj a unei tinere, sau dacă observau o navă suspectă. Apoi, îndrăzneţul căpitan, navigă el însuşi de-a lungul Golfului Persic, pentru a explora toate golfurile, toate golfuleţele, toate ancorările de pe ţărmul opus. Nici o urmă de piraţi, nici chiar de pescari. Morgan se întoarse în golful pe care îl alesese ca loc de întâlnire cu voluntarii săi.

Nu îi trebui mult timp să vadă apărând, cu toate pânzele sus,

pe una dintre felucile sale.

— Acesta este vasul lui Cornelius, zise Morgan bătrânului Andre. Prietenul nostru, ca de obicei, a dat dovadă de promptitudine şi noi vom afla cu siguranţă ceva important.

Imediat după aceasta, într-adevăr, Cornelius se repezi spre puntea vasului negru, urmat de doi mateloţi, care duceau în braţe o tânără înfăşurată în alb.

— Căpitane, strigă Cornelius cu însufleţire. Iată o tânără pe care am găsit-o plângând şi gemând pe plajă. Matelotul meu care vorbeşte limba din Orient a interogat-o. Sărmana copilă a fost răpită acum câteva zile de piraţi şi nu le-a scăpat decât din întâmplare. Din nefericire, ea nu poate să ne dea decât informaţii aproximative, remarcând numai că vasul corsar era foarte mare şi că echipajul era mascat... Ea ne-a mai relatat o poveste oribilă şi emoţionantă despre ceea ce se petrece la bord... Dar ceea ce este mai important, căpitane, şi ceea ce ne va ajuta să punem mâna pe aceşti bandiţi, este că înainte de evadare, această tânără a auzit pe şef declarând că el voia să facă o descindere la Marabas, pe coasta Persiei, pentru a răpi câteva tinere... El şi-a făcut deja planul punct cu punct...

Cornelius, foarte încordat, se opri din discuţie, şi Morgan, atât de zgârcit cu felicitările, nu i le menaja vechiului său camarad de arme. El o interogă el însuşi pe tânăra fată, care confirmă plângând, spusese lui Cornelius. Aceasta era chiar noaptea următoare, după ea, în care trebuia să aibă loc noul atentat al misteriosului pirat şi tânăra fată îl rugă pe Morgan să nu permită ticălosului să săvârşească o crimă atât de oribilă. Şeful piraţilor se urcă din nou la bordul feluci şi nava începu să despice valurile mării. Acum, Morgan se credea sigur de afacerea sa; el mergea să lovească criminalul, să-l învingă şi să pună mâna pe el, bine înarmat el, cât şi nava sa şi tot atât de viteaz el, cât şi echipajul său.

Păcăliţi

Era anotimpul când apele calme ale golfului sunt în mod constant acoperite de ceaţă, de asemenea, câteodată cădea câte o ploaie măruntă. N-ai fi putut să-ţi doreşti un timp mai favorabil misterului expediţiei.

Morgan ştia că Marabas era situat în fundul unui golf mic, accesibil numai printr-o intrare îngustă. Deci, dacă misteriosul pirat ieşea din golf, el s-ar fi ciocnit, cu siguranţă, de vasul negru, pe care îl va angaja într-o luptă fără milă.

Tânărul căpitan se aranjă pentru a nu fi observat. El se plasă pe o latură a micului golf, în aşa fel încât să poată supraveghea intrarea şi ieşirea întregii construcţii. El dăduse oamenilor săi toate dispoziţiile pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte, aşteptându-se bine la aceea ca piraţii să facă să curgă sângele lor cât mai scump posibil.

Noaptea trecu în linişte. În zorii zilei, Morgan părăsi locul său de ancorare şi se înapoie pe mare, în sus, după ce trimise în recunoaştere, în felucă, pe Cornelius, pe care îl însărcină de a o duce înapoi pe uscat pe tânăra musulmană.

— Eu am condus-o pe uscat, zise bunul Iacob, foarte mândru de fapta sa eroică; dar, înainte de a mă părăsi şi pentru a-mi mulţumi că i-am salvat viaţa, ea m-a informat că piraţii au spus în faţa ei că vor prăda peste două zile, proprietatea unui om foarte bogat din Yemen. Şi pentru că noi, iată, suntem atât de bine informaţi, căpitane, noi vom putea pune mâna pe aceşti piraţi… Dumneavoastră sunteţi mulţumit de mine?

Şi bravul Iacob, aşteptând felicitările lui Morgan se umfla în pene deja, când auzi, spre marea sa dezamăgire, aceste cuvinte ieşind din gura tânărului şef:

— Dar cu siguranţă, prietene Iacob, tu ţi-ai făcut datoria; ţi-ai dat multă osteneală, dar povestea ta seamănă prea mult cu cea a lui Cornelius. Pentru mine, această fugară este foarte simplu o farsoare care face jocul piraţilor. Cu toate acestea, nu trebuie să neglijăm nimic şi, de aceea, chiar eu merg să declanşez o ambuscadă aproape de coasta Yemenului. Să dea Domnul ca să nu merg acolo degeaba. Şi el merse acolo degeaba! Liniştea nopţii pe care ei o petrecură vizând proprietatea bogatului persan, nu fu tulburată de nici un zgomot.

— Suntem păcăliţi, zise Morgan bătrânului Andre. Acest

ticălos, mai şiret decât ne gândim noi, ştie, fără îndoială, foarte bine că noi suntem pe urmele sale şi el a trimis aceste femei la oamenii noştri ca în timpul acesta ei să săvârşească liber crime în numele altuia.

Morgan nu se înşelă. Două zile mai târziu, când el se întoarse la locul de întâlnire şi când îşi regăsi ambarcaţiunile sale, află de la Cornelius că un oribil masacru tocmai a avut loc la mică distanţă de acolo. O magnifică proprietate fusese atacată de piraţi, pentru care musulmanii îi învinuiau mereu pe camarazii lui Morgan. Toţi fuseseră ucişi, în afară de tinerele fete şi frumoasele sclave, pe care le luară cu ei vii, şi a căror soartă nu era, fără îndoială, mai puţin oribilă. Iacob se înfurie îngrozitor, când află că fusese înşelat de o femeie. El spumega literalmente şi nu-i trebui mai mult decât sosirea lui Klas pentru a-l calma puţin.

Klas părea în aparenţă, o persoană greoaie, însă el era delicat în fond şi dotat cu o minunată capacitate de asimilare. El învăţase, în foarte puţin timp, câteva expresii orientale şi ştia destul de bine să se facă înţeles de persani, cu care avea relaţii de afaceri.

Revenind pe vasul negru, el îl salută amical pe Cornelius şi Iacob, ale căror păţanii le cunoştea şi adresându-se lui Morgan:

— Căpitane, zise el, eu am mers de multe ori pe uscat şi am învăţat acolo câteva lucruri care m-au făcut să reflectez. Cu permisiunea dumneavoastră, eu vreau să plec cu feluca mea, cerându-vă să mă urmaţi de la distanţă pentru ca eu să pot să vă trimit un semnal când va trebui. De acum încolo, lăsaţi-mă să vă spun un cuvânt în particular.

Şi Klas îl luă pe căpitan deoparte, vorbindu-i cu o voce atât de joasă, încât nici Cornelius, nici Iacob, nu putură să audă nimic. Ei văzură numai că Morgan dădea din umeri din timp în timp şi că Klas părea să-şi apere părerea sa cu insistenţă. Iacob, mucalitul Iacob, era de un umor foarte răutăcios.

— Ce a putut să descopere atât de grozav această pasăre? îi zise lui Cornelius. El este un băiat bun, dar într-adevăr, după ultima aventură, în care a jucat un rol frumos, el se crede mai tare ca noi. Totuşi, sub raportul curajului şi al priceperii, eu pretind, pe legea mea, ca noi să-l preţuim mai mult.

— Fă ce vrei, zise deodată Morgan tânărului matelot. Eu nu am prea mare încredere în planul tău; dar sunt hotărât să-ţi acord în întregime sprijinul meu. Îţi urez mai mult noroc decât camarazilor tăi.

Camarazii turbau de mânie în sufletul lor sub privirea triumfătoare pe care Klas le-o aruncă lor în trecere, ei îl iubeau mult pe camaradul lor, totuşi ei nu puteau să se oprească din a-l invidia pentru încrederea pe care i-o arăta căpitanul.

— Oare imbecilul acesta este pe cale să obţină din nou un succes? zise Cornelius ridicând din umeri. Ei, aş! La urma urmelor, el nu este vrăjitor şi nu va reuşi mai bine decât noi. Este nevoie de unul mult mai rău decât el, pentru a veni de hac acestui bandit misterios.

Klas intră într-o cabină şi nu mai apăru toată ziua, nici chiar pentru a lua masa cu camarazii săi. Când veni noaptea, el nu mai fu văzut nici atât. Cornelius şi Iacob, în continuare umiliţi de eşecul lor, merseră să-şi facă cortul în baterie. Ei auziră pe punte, deasupra capului lor, nişte du-te-vino şi zgomotul unui feluci care se lansa la apă.

Iacob deschise gura pentru a da ghes amărăciunii sale, când deodată rămase uimit şi arătă printr-un gest tovarăşului său o formă zveltă, cu totul înfăşurată în alb, care se îndrepta spre scară.

— Mii de trăsnete! murmură Cornelius. Este o femeie pe care Klas ar fi adus-o cu el, sperând, fără îndoială, să obţină nişte informaţii. Ea este cam mare, îşi zise Iacob, dar are un aer tânăr, cu talia suplă; ea îmi spune ceva, această copilă… Aş vrea mult să-i trimit în zbor un pupic în trecere. Ce spui de asta?

Iacob nu zise nimic de aceasta, dar el avea ferma intenţie să imite din toate punctele de vedere pe întreprinzătorul Cornelius. Apoi, ieşind amândoi din adăpostul unui mare tun, cei doi piraţi se strecurară pe urmele tinerei persoane, care se pregătea să urce scara.

O femeie neobişnuită

Cornelius se repezi primul şi apucă de talie pe tânăra necunoscută, vrând să profite de surpriza sa pentru a-i depune pe obraji două săruturi răsunătoare. Dar, vai! Sărmanul băiat, află din nefericire, că era departe de sărutul pe buze; căci marea fată se întoarse rapid, aplicându-i în adâncitura stomacului o lovitură de pumn care îl trimise căzând pe spate, în mijlocul bateriei.

Iacob nu fu mai fericit şi tentativa sa galantă fu urmată de o identică lovitură de pumn; viguroasa persoană se feri uşor, lăsând unul lângă altul pe cei doi prieteni, care sughiţau de durere şi de uluire. Exasperaţi de ciudă de acest insucces, Cornelius şi Iacob se repeziră pe punte în urmărirea necunoscutei. Dar nu văzură decât vaga siluetă a unei feluci îndepărtându-se în ceaţă şi dădură din nefericire peste căpitan care discuta cu bătrânul Andre şi care îi întrebă cu o voce aspră:

— Ce căutaţi voi pe punte?

— … o persoană… încercă să bâlbâie Iacob.

— Duceţi-vă să vă preluaţi serviciul, replică Morgan cu autoritate; coborâţi imediat şi păziţi-vă cartul în baterie.

Cei doi oameni coborâră plouaţi şi petrecură restul de noapte frecându-şi scobitura stomacului şi făcându-şi mii de presupuneri despre persoana voalată, pe care ei o trimiseseră la dracu din toată inima lor.

— Cu siguranţă, ziseră ei, Klas va fi luat-o cu sine. Acest zurbagiu uşuratic a avut succes la femei, din cauza mutrişoarei lui drăguţe. Şi noi am primit cu bine două tinere, dar noi nu am avut noroc… de exemplu, dacă eu o găsesc pe aceea, o voi face să plătească lovitura pe care mi-a dat-o… Mii de saborduri! De aceea am un foc la rărunchi.

Chiar de a doua zi, cei doi camarazi alergară după noutăţi la bătrânul Andre, fără a face pe grozavii, despre frumoasa necunoscută.

— Ce ştiu eu? mormăi pilotul. Eu nu mă pricep deloc la femei… Klas ar fi luat-o cu el, el a avut, poate, informaţii preţioase… în orice caz, voi nu aveţi nimic de văzut acolo; afacerea a fost aranjată cu căpitanul!

Cei doi camarazi nu putură să scoată nimic mai mult de la credinciosul pilot.

Vaporul negru aluneca încet pe valuri urmând, după toată aparenţa, feluca comandat de Klas.

Casa bătrânului Ali se găsea pe coasta persană, la o anumită distanţă de frumosul port de la Beldrus. Ea fusese cruţată când piraţii o furaseră pe tânăra Halima, căci se ştia că o jefuire nu va da şi pradă, Ali păstrând în loc sigur, în oraş, cea mai mare parte din bunurile sale.

Bătrânul era mereu la bordul vasului negru. Aici, pe uscat, nimeni nu ştia ce devenise el şi se considera că el pierise în naufragiul feluci ciocnite de nava lui Morgan. Oamenii care putuseră să ajungă pe uscat, nu fuseseră martorii salvării, cel puţin aşa afirmaseră.

Fiul şi cea de-a doua fiică al bătrânului îl însoţeau, cum se ştie, în această expediţie funestă; şi cum după toate posibilităţile, ei pieriseră împreună cu el, se credea că musulmanul nu lăsase moştenitori. Mirarea fu deci la culme când s-a aflat deodată de la un intendent al proprietăţii că o rudă a familiei dispărute se instalase în locuinţa bătrânului Ali şi că adusese aici bijuteriile şi obiectele preţioase care, de obicei, rămâneau la oraş.

Această tânără frumoasă nu se arăta deloc; se zărea numai din când în când o formă lungă, voalată, al cărei burnuz fâlfâia în vânt pe terasă.

Intendentul nu se oprea din a lăuda graţia şi frumuseţea sa, asigurând că frumoasa Zuleika era o perlă printre femei, o divină hurie şi nu uita să adauge că ea avea intenţia de a locui mult timp pe domeniul său de la malul mării pentru a-şi pune în ordine averea, a-şi evalua bijuteriile sale şi de a-şi pune pe picioare casa sa. Bineînţeles, aceste veşti îmbietoare inspirară un număr considerabil de persani de neam mare, dar şi de bogăţie neînsemnată, în dorinţa de a cere mâna încântătoarei Zuleika.

Intendentul, însărcinat să transmită stăpânei sale aceste solicitări, răspundea că tânăra fată nu intenţiona să se mărite pentru că ea găsea că era foarte tânără şi nu avea cea mai mică atracţie pentru viaţa conjugală, dând tot felul de motive suficiente pentru a înlătura pe pretendenţi, care, de altfel nu se descurajau.

Aceasta dura de câtva timp, când apărură la vedere pe domeniile frumoasei Zuleika trei vase majestuoase ce înaintau de-a lungul coastei.

Acestea erau nişte vase turceşti, care se întorceau dintr-o campanie obositoare.

În această epocă, într-adevăr, Persia se găsea sub suzeranitatea sultanului şi turcii aveau misiunea de a menţine ordinea pe coaste. Or, se ştia că guvernatorul provinciei

maritime Schah Noureddin, jurase pe barba profetului de a captura şi de a pedepsi pe misteriosul pirat, şi că, de la acest jurământ, neacordându-şi nici repaus, nici o clipă de linişte, el îşi abandonase viaţa sa de indolenţă şi de petreceri continuie pentru a supraveghea cu mica sa escadră golful Persic.

El trecea în acest moment în josul măreţelor grădini ale lui Ali şi toată populaţia îşi dădu întâlnire aici pentru a-l aclama pe apărătorul ţării şi pentru a admira frumoasa ţinută a navelor de război.

Limbile îşi urmau mersul talmeş-balmeş: se ridica în slăvi curajul, vigilenţa marinarilor turci; se credea în distrugerea apropiată a piraţilor blestemaţi. Într-adevăr, cele trei nave păreau dotate pentru luptă. Boturile tunurilor străluceau la intrarea sabordurilor; oameni înarmaţi se plimbau ţanţoşi pe punte; câţiva spectatori năzuiau chiar să-l zărească pe guvernator dând ordine ofiţerilor.

Curând cele trei nave manevrară pânzele pentru a opri vasul şi Schah Noureddin, coborând şalupa sa, se apropie de coastă.

Când şalupa atinse uscatul, bătrânul intendent veni în fuga mare la ţărm la anunţarea unei vizite atât de glorioasă, şi văzu înaintând spre el un om bogat îmbrăcat, cu faţa puhavă, roşie şi înconjurată de păr roşcat.

— Acesta nu este şahul, îşi spuse intendentul cu o strâmbătură de ciudă, ci numai umbra sa, braţul său drept, sufletul său blestemat, acest renegat de Mustafa! Ce să facă el aici?

Cel pe care bătrânul servitor al lui Ali îl trată ca renegat, era, într-adevăr, un englez care dezertase din flota naţională ca urmare a unui număr considerabil de ticăloşii ce l-ar fi trimis la eşafod dacă nu se salva la timp.

El se numea Jack Hopkins pe numele său adevărat şi ştiuse să câştige prin linguşiri josnice şi oarecare servicii misterioase favorurile bune ale guvernatorului provinciei, ce îi asigurase rapid bogăţia sa.

— Aţi văzut nave suspecte pe aici? îl întrebă el pe intendent cu o voce arogantă, fără să catadicsească să răspundă salutului servil al sărmanului om.

— Noi n-am văzut nimic, domnule, răspunse bătrânul servitor.

— Nici chiar vasul negru şi pe mizerabilul său căpitan Morgan? reluă Mustafa. Nici chiar pe acest câine care este cu siguranţă vinovat de toate aceste crime şi pe care stăpânul meu a jurat să-l scufunde cu tot cu nava sa infernală?

— Dar, domnule, zise timid intendentul, acest Morgan nu se găsea aici la primele răpiri de fete tinere...

— El se ascundea! urlă Mustafa, ai căror ochi scăpărau flăcări. El se ascundea pe coastele Arabiei; dar noi suntem siguri că el este vinovatul. Îl vom ataca curând, noi şi cu vitejii noştri marinari; îl vom sălta pe căpitan cu echipajul său de demoni şi nu va mai rămâne din trecerea sa aici, decât rămăşiţe fluturând pe mare.

Intendentul fu de acord şi-şi permise chiar să-şi exprime dorinţa ca în intenţiile lui Schah Noureddin să obţină o execuţie promptă.

La toate acestea renegatul schimbă conversaţia şi începu să-l întrebe pe intendent despre domeniile frumoasei Zuleika; el ştiu să dea informaţii foarte exacte despre obiceiurile tinerei fete, despre bogăţiile sale, proiectele sale şi despre numărul servitorilor săi.

— Ea a comis o imprudenţă venind să locuiască aici singură şi să transporte aici comorile sale, zise el. Piraţii întreţin spioni pe coaste şi ar putea să se gândească să jefuiască această casă din plăcere într-o bună zi, sau mai ales într-o frumoasă noapte. Din fericire, noi suntem aici şi vom şti să împiedicăm, sper, un nou atentat al acestui tâlhar de Morgan.

Tot vorbind, Mustafa nu înceta să privească în jurul casei lui Ali; el observă de îndată, o femeie îmbrăcată magnific, înaltă şi zveltă, care se plimba în lung şi în lat şi care se oprea din timp în timp pentru a contempla marea. Apoi el coborî mândru în şalupa care îl conduse, trăgând din greu la rame, spre vasul care îl aştepta în radă.

Câteva ore după aceea, navele turceşti se acoperiră în pânze, plutind cu toatele pe fluxul mării, şi, când se lăsă seara, dispărură la orizont.

A doua zi de dimineaţă, soarele începea să străpungă norii şi să strălucească pe pământ, dar, puţin timp după aceea, ceaţa se formă din nou, atât de intensă, atât de deasă, atât de dură, încât tot golfuleţul fu ca şi învelit în obscuritate şi odată venită seara, nu se mai putea distinge la un metru depărtare, contururile unui obiect, oricare ar fi fost el.

Totul era liniştit în casa bătrânului Ali, trecută în mâinile frumoasei Zuleika. Fiecare părea să se lase în voia somnului; nu se auzea nici un zgomot, nu se vedea nici o lumină. S-ar fi zis că venise moartea să lovească toţi locuitorii.

Valurile murmurau încet rostogolindu-se pe mal.

Gemetul lor monoton şi continuu se complica adesea cu un alt zgomot venit din largul mării. Acesta era un clipocit uşor ca al celui care ar fi fost produs de ramele mânuite cu cea mai mare precauţie. Apoi, o izbitură surdă o înfrână, ca şi cum mai multe vapoare deodată atinseseră nisipul malului.

Jaful

Prin mijlocul întunericului nişte umbre înaintară fără zgomot spre locuinţa bătrânului Ali. Ele se mişcau cu agilitatea şi priceperea panterelor, executând o mişcare circulară şi concentrică, pentru a înconjura din toate părţile casa şi pentru a nu lăsa să scape nimic.

Locuinţa rămânea liniştită şi parcă lipsită de viaţă. Deodată, un şuierat uşor se declanşă şi, la acest semnal, uşile pârâiră şi gemură sub lovituri violente.

Atacau cu topoare de abordaj; misterioşii agresori nu merseseră acolo cu mâna goală, căci curând toate intrările casei cedară sub eforturile lor şi fură ocupate de gărzi.

Până atunci, banditii dădură dovadă de o extraordinară abilitate şi de o cunoaştere perfectă a locurilor; ei operaseră fără lumină, fără ca pentru aceasta munca lor de distrugere să fie mai puţin precisă şi nici mai puţin sigură.

La rândul lor uşile interioare ale casei cedară sub loviturile de topoare şi suliţe şi banditii, scoţând de dedesubtul mantalelor lor lanterne şi torţe, începură la această lumină sinistră, opera lor de jefuire.

Fără îndoială, asediatorii nu erau la prima lor expediţie de acest gen. Ei se împrăştiaseră prin toate colţurile locuinţei cu o rapiditate şi o metodă care făcea onoare ştiinţei lor speciale şi care făcură imposibilă fuga chiar şi a unui şoarece.

Aceşti oameni, căci la strălucirea torţelor, luminau acum orice persoană, purtau simple costume de marinar; dar toţi, fără excepţie, aveau o mască neagră pe figură. În spatele tuturor acestor măşti, ochii lor sălbatici scânteiau, mai ales acei ai banditului care părea să fie şeful lor şi care se zbătea ca un exaltat.

Cauza acestei enervări venea de acolo că banditii, vizitând toate camerele casei şi scotocind cel mai mic ungher, nu găsiră acolo absolut pe nimeni. Casa era cu adevărat moartă, ea nu mai conţinea nici un locuitor.

Şeful, scrâşnind din dinţi şi scoţând un strigăt de furie izbi, în sfârşit, cu piciorul violent o uşă care, puţin solidă, fără îndoială, cedă deodată sub şoc. De îndată, o exclamaţie de bucurie ţâşni de pe buzele mizerabilului.

El găsea, în sfârşit, ceea ce căutase atât de mult, ceea ce

pentru care el, întreprinsese această expediţie; pe divanul acestei camere mobilată după moda persană şi închisă ermetic erau culcate două persoane: o fată mare, subţire şi zveltă, voalată din cap până în picioare, după obiceiul musulman şi îmbrăcată în stofe magnifice şi strângând lângă ea o fetiţă foarte tânără, aproape un copil care părea să aibă cel mult doisprezece ani.

Alături de cele două femei se găseau obiecte preţioase în cantitate mare: bijuterii, vase, candelabre ornate cu pietre fine, câteva pungi din piele care trebuiau să conţină sume frumoase şi care îi făcură să scoată urlete de bucurie pe piraţii veniţi în fuga mare în spatele şefului lor.

— Unde sunt servitorii? Unde este intendentul? zise acesta înaintând spre cele două prizoniere. El vorbea limba ţării, dar accentul său îl trăda ca fiind străin.

— Ei ne-au abandonat, răspunse fetiţa fără să-şi înlăture voalul. Cuprinşi de frică auzindu-l zicând ieri pe Mustafa că piraţii se găseau în vecinătate, s-au salvat la Beldrus, lăsându-mă singură aici cu guvernanta mea.

— Luaţi cu voi aceste două femei, strigă şeful mascat, satisfăcut de explicaţie; treaba noastră este foarte simplificată prin fuga servitorilor... Să nu vă atingeţi de prizoniere. Voi ştiţi cui îi este rezervată frumoasa Zuleika.

Şi voi ceilalţi, luaţi aceşti saci şi aceste bogăţii, transportaţi-le pe nave, şi rapid! Nu trebuie să ne surprindă, în cazul în care servitorii se întorc cu forţă armată. Unul dintre piraţi o luă în braţe pe fetiţă care se văita, în timp ce un mare zdrahon, legănându-şi şoldurile o apucă pe frumoasa Zuleika, complet abătută şi resemnată cu trista sa soartă. Ea nu scoase nici un strigăt şi nici nu încerca vreun gest de apărare.

Apoi bandiţii se ocupară activ să transporte pe coastă obiectele preţioase, aurul şi argintul găsit în locuinţă. Ei îşi stinseseră lanternele şi torţele; dar nu-şi regăsiseră mai greu drumul, ci o făcură cu mare siguranţă. După ce îndesară pe bărcile rămase la malul mării toată prada lor, ei se grăbiră să regăsească vasul, care îi aştepta în larg. Vâslele, înfăşurate în pânze loveau valurile fără zgomot.

— Da! Iată treabă făcută repede, zise unul dintre oamenii mascaţi şefului, aşezat lângă el. Şi acum, camarade, vei conduce imediat pe vasul amiral pe frumoasa Zuleika.

— Pe legea mea, nu! răspunse şeful cu umor. Eu o voi păstra pe captivă pe vasul meu până ce stăpânul se va ţine de cuvânt.

M-am săturat să mă tot las păcălit şi să pierd câştigul priceperii mele şi curajului meu… Eu nu mai vreau să fiu tratat ca un sclav şi mă gândesc de data aceasta la o recompensă extraordinară.

Celălalt dădea semne de aprobare; conversaţia celor doi oameni continuă până când o mască neagră se ivi din negură. Fluierături uşoare se făcură auzite; la bordul unui mare vas se auziră comandându-se manevre şi scări de frânghii fură lansate din bastingaj în şalupe.

Captivii fură ridicaţi pe punte în întunericul cel mai deplin.

— Coborâţi aceste femei în cabină, ordonă şeful; noi vom face semne când se va zori de ziuă, pentru a-i anunţa Marelui Senior rezultatul expediţiei noastre. Pentru moment, să lăsăm să doarmă echipajul de pe vasul amiral şi să transbordăm iute bogăţiile pe care le aducem.

Aceste ordine fură prompt executate. O transportară pe frumoasa Zuleika şi pe mica sa însoţitoare în cabina căpitanului. Câteva clipe după aceea şalupele erau remontate şi, în afara oamenilor de cart, tot echipajul părea cufundat în somn.

Singur, şeful acestor corsari mascaţi nu se odihni. El merse pe punte cu un aer preocupat. În sfârşit, el păru să ia o hotărâre.

— După toate, mormăi el, nu ştiu la ce voi da naştere! Eu am făcut destul pentru stăpân, el îmi datorează mai multă recunoştinţă pe care nu mi-o va plăti niciodată… Vreau să văd dacă frumoasa Zuleika este la fel de fermecătoare pe cât se zice şi asta imediat.

Şi el alergă spre tambuchi şi, de acolo, în cabina în care se găsea frumoasa prizonieră Zuleika, prăbuşită pe o sofa, în atitudinea cele mai profunde disperări, ea nu mai făcea nici o mişcare. Voalul îi ascundea întru totul trăsăturile. Ea nu părea să remarce pe omul mascat care, după ce închise uşa în urma lui, înainta cu paşi de lup.

Cu un gest brutal, el întinse mâna şi smulse voalul captivei…

Ein zweites Schiff lief in die Bucht ein und feuerte aus allen Rohren auf die »Emily Jane«!

Misterul limpezit

Pânza preţioasă rămase în mâna banditului, dar mizerabilul n-avu timp să se bucure de victoria sa şi de a contempla pe îndelete trăsăturile Zuleikăi. Tânăra fată se întoarse, se ridică în picioare cu rapiditatea unui fulger şi, lovind cu pumnul strâns capul şefului, îl trânti la podea, fără ca el să aibă forţa să scoată un singur strigăt.

Atunci graţioasa Zuleika, care, pentru o timidă fată tânără părea să posede o vigoare destul de rară, scoase de sub veşmintele ample nişte curele solide şi începu să plătească poliţa legându-l cu sfori pe răpitorul său într-un fel care-i interzicea orice mişcare.

Apoi ea îi înfundă în gură un căluş bine pregătit; în fine, îi smulse masca. O faţă mare, roşcată, aparţinând cu siguranţă unui european, apăru deodată.

— Fatma, strigă frumoasa Zuleika, într-o persană destul de stricată, s-a făcut, micuţa mea! Stai liniştită şi nu te îngrijora de ceea ce ai putea auzi.

Zuleika, primind un scurt răspund din cabina alăturată, îşi potrivi voalul pe faţă şi urcă dintr-o săritură scara care ducea pe punte.

Ea se chirci pe vine la intrarea de la tambuchi, trase ceva deasupra veşmintelor sale şi deodată dădu drumul la un fluierat prelung, în timp ce o rachetă sfâşie într-o clipă aerul, izbucnind în

jerbă stele roşii care iluminară cerul un moment.

Frumoasa Zuleika coborî în grabă scara, se întoarse în cabină şi se baricadă acolo puternic cu ajutorul canapelei, pe care o puse în uşă.

Căpitanul începea să-şi revină din ameţeala sa. El făcu o mişcare, deschise larg ochii şi încercă să se debaraseze de legături, dar de îndată, tânăra fată alergă spre el şi îi administră o atât de frumoasă lovitură de picior, încât tâlharul consideră că este mai prudent să tacă mâlc.

Piciorul frumoasei Zuleika nu era mai puţin viguros decât mâna sa şi era de o statură cu adevărat atât de respectabilă, încât cu greu ai putea să o atribui unei tinere fete. De altfel, tânăra persană, atât de delicată după spusele intendentului părea că nu-i este de frică cât de puţin; căci ea scoase de sub haine un pistolet cu două gloanţe şi o sabie de abordaj şi se postă, astfel înarmată după uşă, în aşteptarea evenimentelor.

O zarvă mare domnea pe punte. Nu se putea explica de unde plecase racheta roşie şi oamenii alergau spre cabină pentru a cere ordine de la căpitan. Dar acesta, recăzut într-un leşin complet nu putu răspunde şi frumoasa Zuleika, înarmată cu pistolul şi sabia, stătea nemişcată.

Mateloţii, care începuseră prin a zgudui uşa cu lovituri de pumn, nu îndrăzniră totuşi să o spargă şi se retraseră, indecişi pentru a se reuni la sfat pe punte.

— Ar trebui să semnalăm faptul Seniorului, sugeră unul dintre ei.

— Nu, nu, răspunseră toţi ceilalţi într-un glas. El a văzut cu siguranţă racheta şi ar şti să întreprindă ceva, orice ar fi. Căpitanul este responsabil, la urma urmei, şi noi nu avem decât să-l lăsăm să acţioneze.

În acest moment, oamenii sesizaseră zgomotul unei mari nave care se apropia cu toate pânzele sus.

— Hei! Navă! strigă în noapte o voce tunătoare; voi sunteţi cei care aţi lansat racheta roşie? De ce?

— Acesta trebuie să fie căpitanul, răspunseră mateloţii. Dar nu ştim de ce. El este în acest moment în cabina sa cu frumoasa Zuleika, pe care am capturat-o ca şi pe subreta sa. El vă va explica motivele pe care le-a avut pentru a face acest semnal. Cât despre noi, deşi am bătut de mai multe ori la uşa sa, n-am putut obţine nici un răspuns.

O înspăimântătoare înjurătură răsună pe marele vas vecin.

— Ce înseamnă asta? strigă vocea. Mă duc pe puntea voastră

şi voi şti bine să-l fac să vorbească pe căpitanul vostru, pe care-l suspectez de câtva timp. Se auziră în ceaţă ordine şi manevre şi o şalupă coborî în apă.

În timpul acesta, bandiţii care o răpiseră pe frumoasa Zuleika se întrebau unul pe altul dacă n-ar fi trebuit să se întoarcă în cabină pentru a-l preveni pe căpitan de sosirea stăpânului şi de furia sa, dar ei nu avură timp să se consulte mult, căci ei distinseră foarte aproape, răzbătând prin ceaţă, focul unei noi nave, care tocmai se apropia cu toate pânzele sus, căci bandiţii auziră plesnetul vântului în pânză şi scârţâitul greementului.

— Ce mai este? strigă aceeaşi voce aspră de mai înainte. Atenţie, mateloţi! Iată o navă care înaintează spre noi cu toate pânzele sus!

Fraza nu fusese terminată că o lumină neaşteptată veni să ilumineze suprafaţa mării. Vasele piraţilor se găsiră sub razele lanternelor cu reflector, pe care-l înălţase deasupra catargului celei de-a treia nave.

Acela avea puntea şi carcasa destul de prost luminată, astfel încât bandiţii nu puteau să îl recunoască; era vasul negru, cu forme elegante, cu greement uşor, cu pânzele uşor desfăcute ca aripile păsărilor de mare. Pe catargul său de artimon, flutura steagul întunecat pe care era pictat în alb un cap de mort stând deasupra a două tibii în cruce.

Dar ce este aceasta? Cele trei nave iluminate brusc de lanternele vasului negru semănau în mod ciudat cu navele turceşti ale lui Schah Noureddin, cele care acostaseră exact în radă în faţa casei de agrement a bătrânului Ali, şi al cărei comandant, se zicea, jurase distrugerea piraţilor…

O voce vibrantă de indignare se ridică de pe puntea vasului negru:

— Ei sunt aceştia! strigă această voce. Klas avea dreptate! Aceştia sunt acei bandiţi care răpesc fetele şi devastează coasta persană!… La arme, prieteni! Să-i pedepsim aşa cum merită. Nici o lege! La abordaj, cu săbiile şi pistoalele! Să atacăm vasul amiral!

Aţi recunoscut nava lui Morgan. În câteva secunde căngile se abătură peste nava turcă condusă de Noureddin însuşi, şi curajosul căpitan, urmat de tovarăşii săi, se repeziră pe puntea dunetei. Ca un val irezistibil, piraţii măturară din faţa lor turcii surprinşi de acest asalt, fără ca Schah Noureddin, împietrit să aibă prezenţa de spirit să-i adune şi să-i încurajeze la luptă.

— Nici o îndurare! strigă Morgan în tumult. Haideţi împotriva

acestor mizerabili care abuzează de steagul guvernului lor pentru a înşela mai bine şi a jefui pe nefericiţii cărora ei îi datorau protecţie. Ah! Bravo Klas! Racheta ta roşie m-a avertizat. Fără tine, noi nu am fi ştiut încă îngrozitorul adevăr.

În timp ce Morgan în persoană ataca vasul amiral, cealaltă parte a echipajului său, divizat în două grupuri, comandate unul de bătrânul Andre şi altul de Cornelius secondat de Iacob, se aruncă în şalupe şi se căţără pe abordajul altor vase turceşti. Cornelius şi Iacob, cu oamenii lor, se urcară pe vasul în care se găsea frumoasa Zuleika; Andre se îndreptă către al treilea.

Lupta fu teribilă. Piraţii lui Morgan se băteau ca nişte adevăraţi demoni, în timp ce turcii, năuciţi, se apărau cu curaj, dar şi cu acel fatalism musulman care dă oamenilor atâta rezistenţă pasivă şi atâta de puţină forţă activă. Loviturile cădeau ca grindina şi piraţii făceau vid în jurul lor.

Andre triumfă repede asupra adversarului său. Marinarii săi aveau, de altfel, parte la fel de uşoară; turcii demoralizaţi, îşi întindeau, ca să zicem aşa, gâtul loviturilor de sabie.

Dar Cornelius şi Iacob avură mai mult necaz cu echipajul navei în care era închisă frumoasa Zuleika. Mateloţii turci îşi veniră în fire şi păreau că vor să-şi vândă scump pielea, dar piraţii se arătară demni de tinerii lor camarazi şi şefi; ei triumfară în mod strălucit asupra rezistenţei necredincioşilor.

Ei fură ajutaţi în opera lor de un luptător neobişnuit. Pe punte, pe care lanternele şi torţele o inundau de lumină, apăru deodată o tânără persană îmbrăcată somptuos ţinând în fiecare mână un pistolet şi o sabie de abordaj.

Această copilă încântătoare, ridicând cu putere rochia până în talie, se repezi cu furie în mijlocul musulmanilor care se băteau încă şi cu sabia sa făcu un astfel de canal încât cercul din jurul ei se lărgi pe loc.

Cornelius şi Iacob o priveau cu gura căscată.

— Uită-te, Iacob! strigă Cornelius. Iată una care are mână de fier! Dar, mii de saborduri! Eu o cunosc; este persana care ne-a administrat atât de frumoase lovituri de pumni în stomac! Ah! Drăcoaica! Dar eu o iert pentru meritele sale în loviturile de pumn pe care le împarte acestor câini de musulmani!

Iacob alergă în fuga mare pentru a vedea de mai aproape pe această frumuseţe sălbatică căreia el îi păstra o amintire dureroasă.

Persana, care se bătea ca o turbată, îşi smulse voalul pentru a avea mişcările mai libere.

— Ei, drăcie! strigă el deodată. Ciudată persană! Ah, ah, ah! Mă prăpădesc de râs... Vino să vezi, Cornelius! Acesta este Klas în persoană, marele Klas, care... Ah, ah! Ce faci tu acolo, fată falsă?

— Prostească întrebare răspunse Klas cu o voce gâfâită, căci el continua, vorbind mereu, treaba sa de a cosi oameni. Eu ghicisem totul; bătrânul Ali mi-a încredinţat pe mica sa Fatma... şi, înţelegi, eu am trecut drept frumoasa Zuleika... Turcul a fost prins aici... Dar aşteaptă puţin... îţi voi povesti urmarea când voi sfârşi cu aceşti caraghioşi...

În câteva minute, Klas, ajutat de Cornelius şi Iacob, se debarasară de ultimii musulmani; şi el putu să pună pe cei doi prieteni ai săi la curent despre strategia sa şi despre cursa pe care el o întinse bandiţilor misterioşi.

În acest timp, Morgan, pe vasul amiral, se găsea faţă în faţă cu Schah Noureddin.

— Câine! îi strigă el. Îţi vei primi curând preţul crimelor tale odioase. Ah! Te credeai sigur de impunitate, sub acoperirea steagului tău naţional. Ai abuzat de puterea ta de guvernator. Aceşti oameni sărmani aveau încredere în tine şi tu le-ai luat fetele, soţiile lor, bogăţiile lor... Mizerabile! Iată plată!...

Noureddin dădu drumul unui urlet de turbare; el vru, cu iataganul său, să-i dea lui Morgan o lovitură mortală; dar şeful piraţilor ştiu să o pareze la timp, şi, înfigând cu totul spada sa în corpul banditului, îl trimise să dea socoteală Judecătorului Suprem.

Cu căderea lui Noureddin se termină şi lupta. Morgan coborî steagul roşu ornat cu semilună şi înălţă în locul său steagul negru cu cap de mort.

În ziua următoare, toată populaţia din Beldrus, adunată pe mal, văzu înaintând vasul negru al lui Morgan, târând remorcate cele trei nave ale lui Noureddin.

Şeful piraţilor fu condus pe uscat într-o şalupă şi arătă cu o demnitate semeaţă beiului oraşului, pe care îl chemase, cele trei mari vase, pe care se capturase în timpul nopţii şi al căror echipaje le trecuse prin ascuţişul sabiei.

Singur Mustafa, renegatul, rămase viu. Morgan îl predă, bine şi cum se cuvine strâns legat, autorităţilor oraşului. Soarta mizerabilului era nesigură, şi, fără intervenţia oamenilor politici turceşti, el ar fi fost, fără îndoială, terminat în această clipă; căci mulţimea, indignată, se înghesuia în jurul său pentru a-l pierde. Dar îl păziră pentru ziua următoare în care va fi condamnat să se

aşeze în teribila ţeapă.

— Iată navele voastre, zise mândru Morgan beiului. Luaţi-le! Eu n-aş şti ce să fac cu aceste construcţii grele. Dumneavoastră veţi găsi la bordul lor bogăţii furate de aceşti mizerabili, ca şi o parte din tinerele fete pe care le-au răpit. Pentru a mai înşela mai bine, pentru a mă îndepărta din drumul său şi a mă atrage departe de teatrul prădăciunilor sale, Noureddin îmi trimise două din sclavele sale, care s-au dat drept fete răpite şi violentate. Dar Justiţia din Înaltul Cerului veghează. Noureddin nu a găsit ascunzătoarea sa; el este mort împreună cu toţi complicii săi. Eu l-am omorât cu propria mea mână. Mi-am răzbunat onoarea mea insultată de acest trădător care mă acuza de toate crimele sale. Am demonstrat, sper, că eu nu sunt un răpitor de fete, un asasin de fiinţe fără apărare!... Bătrânul Ali, pe care eu l-am adus pe vasul meu şi care trăieşte încă, se va întoarce acasă cu sufletul împăcat, cu familia sa şi cu fiica sa regăsită. Dumneavoastră aţi fost foarte creduli, foarte naivi, crezând minciunile guvernatorului dumneavoastră şi al demnului său confident, Mustafa. Pe viitor, nu vă puneţi încrederea decât într-un om de bună credinţă, chiar în stăpânii voştri şi să nu suportaţi pe cei ce fac abuzuri pentru a vă oprima, cu o autoritate de care ei nu sunt depozitari decât pentru a vă da încredere şi dreptate! Şi acum, adio! Misiunea mea s-a încheiat!

Piraţii salutară populaţia din Beldrus, care îi aclamau cu strigăte puternice şi se înturnară în grabă pe vasul negru. Klas, se plimba pe punte îmbrăcat încă în bogatele podoabe femeieşti datorită cărora el îl învinse pe răpitorul său, Mustafa; şi el se amuza mimând, spre cea mai mare bucurie a echipajului, gesturile nobile şi umbletul graţios al frumoasei şi înşelătoarei Zuleika. Cornelius şi Iacob mai aveau încă pe inimă, sau mai ales pe stomac, loviturile de pumn ale frumoasei sălbatice şi ei se prefăceau mimând, nici prea prea, nici foarte foarte.

Dar aceştia erau nişte băieţi bravi şi loiali; în ciuda micilor lor ranchiune şi a jignirilor pe care le resimţeau văzându-l pe camaradul lor învingător într-o luptă în care ei eşuaseră atât de jalnic. Totuşi ei nu puteau să se împiedice de a admira curajul său şi fineţea sa. De asemenea, ei îl felicitară pentru bunăvoinţa şi plăcerea lor, pe când Morgan, urcat la bord în mijlocul echipajului său, ce scotea urale de fericire, dădu ordin de pornire în larg, pentru a duce pe fidelii săi camarazi spre noi şi mereu glorioase aventuri.

Cuprins

Noir

Aventures de Morgan le Pirate

Le Corsaire mystérieux.

Acier contre acier! Morgan para le coup et plongea son épée jusqu'à la garde dans le corps du gouverneur.